

Arrest

nr. 252 369 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS die *loco* advocaat A. NACHTERGAELE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart Syrisch staatsburger te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 september 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.1. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier (resultaten van de EURODAC-controle) blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Spanje.

2.2. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat zij er nooit van op de hoogte werd gesteld dat zij een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Spanje, en dus al helemaal niet dat zij er vervolgens effectief internationale bescherming zou hebben verkregen. Ze wijst erop dat zij bij haar aankomst in Spanje (in 2017) weliswaar een kort interview heeft gehad, maar dat zij (toen) helemaal niet begrepen heeft dat de Spaanse autoriteiten beschouwden dat zij een verzoek om internationale bescherming had ingediend en dat zij nooit geïnformeerd werd dat zij er internationale bescherming heeft gekregen, hoewel zij nochtans met de Spaanse autoriteiten in aanraking kwam toen zij vanuit Frankrijk naar Spanje werd teruggestuurd.

Daargelaten dat voormelde uitleg van verzoekende partij, die blijkt de informatie vervat in het administratief dossier op 9 maart 2017 in Spanje om internationale bescherming verzocht en deze begin juni 2018 verkreeg, weinig plausibel is, daar het o.a. weinig aannemelijk/waarschijnlijk lijkt dat wanneer zij in 2019 vanuit Frankrijk naar Spanje werd gerepatriëerd, de Spaanse autoriteiten –uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat wanneer zij in Barcelona landde de Spaanse politie haar verklaringen afnam- haar niet op haar internationale beschermingsstatus in Spanje zouden hebben gewezen, en het bovendien enigszins opmerkelijk /bevreemdend is dat haar repatriëring naar Spanje bij verzoekende partij geen belletje deed rinkelen, blijkt hoe dan ook uit het administratief dossier dat aan verzoekende partij in Spanje internationale bescherming werd toegekend.

2.3. Daar genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in dit geval dus Spanje, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De vraag of het desgevallend de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus betreft, is derhalve geenszins van doorslaggevend belang. Overigens heeft verzoekende partij de mogelijkheid om hier zelf, al dan niet via haar advocaat, bij de Spaanse autoriteiten naar te informeren, doch uit niets blijkt dat zij dat reeds zou hebben gedaan.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er niet van de aan haar beschermingsstatus verbonden (verblijfs)rechten en voordelen zou kunnen genieten.

2.4. Verzoekende partij verwijst voorts in haar verzoekschrift naar, zo omschrijft zij het, “algemene informatie omtrent de asielpcedure in Spanje. Uit het AIDA landenrapport over Spanje blijkt immers dat in de grote meerderheid van de dossiers van Syrische onderdanen, subsidiaire bescherming wordt toegekend zonder dat een individueel onderzoek wordt gevoerd naar het vervullen van de criteria voor internationale bescherming.” Verwijzende naar die bepaalde (bij het verzoekschrift gevoegde) informatie voegt ze hieraan toe dat “Met andere woorden wordt niet onderzocht door de Spaanse autoriteiten of de betrokken verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar wordt automatisch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend”.

De Raad verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., waar dienaangaande het volgende wordt gesteld:

“Volgens de kwalificatierichtlijn en met name artikel 13 ervan, zijn de lidstaten verplicht de vluchtelingenstatus te verlenen aan een onderdaan van een derde land of staatloze die overeenkomstig de hoofdstukken II en III als vluchteling wordt erkend. Om te bepalen of dat het geval is, moeten zij overeenkomstig artikel 4, lid 3, van die richtlijn ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen. Alleen wanneer de lidstaten na een dergelijke individuele beoordeling vaststellen dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt niet aan de in hoofdstuk III gestelde voorwaarden, maar aan die van hoofdstuk V van die richtlijn voldoet, kunnen zij hem de subsidiaire beschermingsstatus in plaats van de vluchtelingenstatus toekennen.

Indien een asielprocedure in een lidstaat tot gevolg zou hebben dat de vluchtelingenstatus systematisch, zonder dat er een werkelijk onderzoek wordt gevoerd, wordt geweigerd aan personen die om internationale bescherming verzoeken en die voldoen aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de kwalificatierichtlijn, kan de behandeling van asielzoekers in die lidstaat niet worden aangemerkt als in overeenstemming met de uit artikel 18 van het Handvest voortvloeiende verplichtingen.

De andere lidstaten kunnen het door betrokkene bij hen ingediende nieuwe verzoek echter niet-ontvankelijk verklaren overeenkomstig artikel 33, lid 2, onder a), van de procedurerichtlijn, gelezen in het licht van het beginsel van wederzijds vertrouwen. In een dergelijk geval staat het aan de lidstaat die de subsidiaire bescherming heeft toegekend om de procedure tot toekenning van de vluchtelingenstatus te hervatten.”

(HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., zie § 95 en volgende) (eigen onderlijning).

Waar verzoekende partij, die enerzijds in haar verzoekschrift twijfels plaatst bij het feit of zij wel degelijk effectieve bescherming geniet in Spanje –dit blijkt nochtans uit de gegevens in het administratief dossier en zij toont het tegendeel niet aan-, maar anderzijds tezelfdertijd uitdrukkelijk opwerpt dat er “hem automatisch de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van zijn regio van herkomst”, thans aanvoert dat zij (mogelijks) niet de nodige internationale bescherming gelinkt aan de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Spanje, hetgeen, zo oppert ze, in strijd is met het Vluchtelingenverdrag en de bepalingen van de kwalificatierichtlijn, dient zij dit aldus bij de bevoegde Spaanse instanties aan te kaarten. Het belet hoe dan ook niet, zoals aangegeven door het Hof van Justitie, dat haar huidig verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk wordt verklaard gelet op de internationale bescherming die zij in Spanje heeft gekregen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete en valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de gedane vaststellingen. Zij komt niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.2. De Raad wijst erop dat Spanje als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Spanje het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Spanje niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in voormelde rechtspraak van 19 maart 2019, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Spanje, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

De bestreden beslissing duidt op goede grond het volgende aan:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van integratie voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. U stelt dat u niets kon begrijpen daar, dat uw gehele familie zich in België bevond en u naar hen wilde gaan (CGVS p. 5,6,7). U kon naar eigen zeggen onmogelijk in Spanje wonen.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe geen stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Zo heeft nooit enige poging ondernomen om te integreren in de Spaanse maatschappij. U vertrok na amper 15 dagen na uw aankomst in Melilla verder door naar Frankrijk, vooraleer uw verzoek tot internationale bescherming volledig werd afgehandeld. Wanneer u werd teruggestuurd naar Spanje in het kader van een repatriëring besloot u meteen terug te vertrekken naar Frankrijk, terwijl u de internationale bescherming al in Spanje werd verleend (CGVS p. 3,7). Dit getuigt allerminst van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen om er ten volste uw rechten te doen gelden.

Verder moet ook worden vastgesteld dat u geen enkel gewag maakt van andere moeilijkheden of problemen in Spanje (CGVS p. 7). De enige reden dat u er niet zou kunnen wonen is uw gebrek aan taalkennis en het feit dat uw familie zich in België bevindt.”

Verzoekende partij gaat hier in haar verzoekschrift niet op in en laat dan ook geheel na hier een ander licht op te werpen.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Spanje, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Spanje, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhindert was/is om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar

verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Spanje, in welk verband zij niet ontkent dat zij er slechts zeer korte tijd heeft verbleven, een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.

3.3. In zoverre verzoekende partij –uit haar verklaringen blijkt dat het vervoegen van haar familie een voornaamste, dan wel haar voornaamste beweegreden was om naar België te komen, waar ze na meerdere eerdere mislukte pogingen uiteindelijk dan toch in is geslaagd-, haar verblijf in België wenst te bestendigen en te verlengen om hier bij haar familie te kunnen zijn en te blijven –ze legt Belgische verblijfsdocumenten van beweerdelijk enkele familieleden neer die hier internationale bescherming zouden genieten-, dient zij hiervoor beroep te doen op een andere, hiertoe geëigende procedure.

3.4. De Raad wijst er nog op dat waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar bepaalde van zijn rechtspraak, dit individuele gevallen betreft en deze geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt.

3.5. Wat het bij het verzoekschrift gevoegde en in de inventaris als “Syrische identiteitskaart van verzoeker” omschreven document betreft, merkt de Raad op dat, daargelaten dat het om een kopie gaat en het stuk niet van een vertaling is voorzien, verzoekende partij haar identiteit en Syrische nationaliteit ter zake niet ter discussie staan.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2020, verwijst verzoekende partij naar haar aanvullende nota en licht zij toe dat er nog altijd geen antwoord is gekomen op de vraag die zij gesteld heeft aan de Spaanse autoriteiten, met name welke bescherming zij eigenlijk heeft gekregen. Verzoekende partij wijst erop dat dit van belang is nu de subsidiaire bescherming volgens de Spaanse wetgeving wordt ingetrokken wanneer de beschermde zich ergens anders vrijwillig vestigt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete argumenten bijbrengt die van aard zijn de in voormelde beschikking opgenomen grond in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad herneemt de grond in voormelde beschikking waar wordt opgemerkt dat “(...) waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Ze brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over internationale bescherming zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Spanje zou kunnen terugkeren en dat zij er niet van de aan haar beschermingsstatus verbonden (verblijfs)rechten en voordelen zou kunnen genieten.”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze stelt ter zitting dat zij zich tot de Spaanse autoriteiten heeft gericht met de vraag welke bescherming zij nu heeft gekregen -de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus-, en voegt hieraan toe, verwijzende naar de door haar per aanvullende nota van 19 maart 2021 overgemaakte documenten, dat zij hier nog steeds geen antwoord op heeft gekregen. De Raad herinnert eraan dat uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 5, inventaris + documenten DVZ, Eurodac Search Result en Eurodac marked hit van 11 maart 2020) blijkt dat op 5 juni 2018 aan verzoekende partij in Spanje internationale bescherming werd toegekend.

Los van voormelde vraagstelling en verzoekende partij haar schrijven aan de Spaanse asielinstanties omtrent de aard van de haar verleende internationale bescherming, blijkt hoe dan ook uit niets -het blijkt nergens uit de door verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte stukken- en verzoekende partij toont op geen enkele manier aan dat zij heden niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken die de Spaanse autoriteiten haar hebben toegekend.

Waar verzoekende partij op algemene wijze ter zitting aanvoert dat de subsidiaire bescherming volgens de Spaanse wetgeving wordt ingetrokken wanneer de beschermde zich ergens anders vrijwillig vestigt, blijkt uit niets en maakt zij geenszins aannemelijk dat dit hier, ter zake aan de orde is. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat haar (precair) verblijf in België geen vrijwillige vestiging is. Verzoekende partij toont voorts op geen enkele wijze aan -het blijkt nergens uit de door haar neergelegde stukken- dat haar internationale beschermingsstatus door de Spaanse autoriteiten werd ingetrokken. Haar argumentatie hieromtrent is dan ook niet relevant.

Verzoekende partij toont verder geenszins *in concreto* aan dat de bescherming die haar in Spanje werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Ze maakt niet aannemelijk dat zij in Spanje geen toegang had/heeft tot de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen en dat zij deze niet (meer) zou kunnen laten gelden.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond, waarin o.a. wordt vastgesteld als volgt: “De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Spanje werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat zij in Spanje, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Spanje, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus

verbonden rechten en voordelen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Spanje in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Spanje, in welk verband zij niet ontkent dat zij er slechts zeer korte tijd heeft verbleven, een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Spanje werd verleend, kan stellen.”

De Raad benadrukt dat verzoekende partij nooit heeft geprobeerd een bestaan, laat staan een duurzaam leven op te bouwen in Spanje, waar zij internationale bescherming geniet. Verzoekende partij doet op generlei wijze afbreuk aan deze vaststelling.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2020 aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS